

зазначити, що господарсько-торгові відносини становлять платформу поліпшення договірних відносин під час їх виникнення між суб'єктами господарювання. Підкреслимо, що такі відносини врегульовуються поза сферою приватного права та окреслюються у площині публічних відносин. У сучасних реаліях, трансформація правового регулювання торгово-господарського та договірного законодавства є одним із ключових завдань української правової науки як одного з аспектів ефективності встановлення позитивних торгівельних комунікацій між Україною та країнами ЄС в рамках інтеграційних процесів економіки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Мокієнко Т. В., Прийдак Т. Б., Ліпський Р. В. Господарські договори: сутність, значення, види та порядок укладання. *Ефективна економіка*. 2019. № 4. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/4_2019/57.pdf
2. Пугинский Б.И. Коммерческое право. М.: Изд-во «Зерцало», 2005. С. 47.
3. Герасименко О.О. Забезпечення виконання господарських договорів з реалізації продукції: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.04. Донецьк, 2004. С. 9.
4. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
5. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 436-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

REFERENCES:

1. Mokiienko, T. V., & Pryidak, T. B., & Lipskyi, R. V. (2019). Hospodarski dohovory: sutnist, znachennia, vydy ta poriadok ukladannia. [Economic contracts: essence, meaning, types and procedure]. *Efektivna ekonomika*. № 4 Retrieved from: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/4_2019/57.pdf [in Ukrainian].
2. Puhynskiy, B. I. (2005). Kommercheskoe pravo. [Commercial law]. M.: Yzd-vo «Zertsalo» [in Russian].
3. Herasymenko, O. O. (2004). Zabezpechennia vykonannia hospodarskykh dohovoriv z realizatsii produktsii. [Ensuring the implementation of economic contracts for the sale of products]. Extended abstract of candidate's thesis. Donetsk: NAN Ukrainy. In-t ekon.-prav. doslidzh. [in Ukrainian].
4. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy (2003, January 16). [Civil Code of Ukraine]. Retrieved from: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15> [in Ukrainian].
5. Hospodarskyi kodeks Ukrainy. (2003, January 16). [Economic Code of Ukraine]. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 16.04.2021

УДК 346.7

DOI: 10.36550/2522-9230-2021-10-33-38

Трошкіна Катерина Євгенівна,
кандидат юридичних наук, доцент,
старший викладач кафедри державно-правових дисциплін
та адміністративного права
Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка
e-mail: katerynareva@gmail.com
<https://orcid.org/0000-0002-1795-7234>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВИХ ПАРКІВ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена актуальній тематиці правового регулювання наукових парків в Україні та світі. У рамках проведеного дослідження вивчено сутність поняття наукового парку та генеза розвитку законодавства щодо діяльності наукових парків. Досліджено особливості видів наукових парків. Деталізовано питання регулювання діяльності наукового парку як суб'єкту правовідносин. Визначено загальні тенденції міжнародно-правового регулювання діяльності наукових парків.

Автор прийшов до висновку, що наукові парки довели свою дієвість та ефективність у розробці, впровадженні та розповсюдженні сучасних інноваційних технологій, зіграли визначну роль у підвищенні рівня науки в Україні, а також у підготовці висококваліфікованих наукових кадрів. Проте починаючи із середини 2000-х рр. практично всі показники діяльності технопарків почали стрімко падати. Головна причина криється в недотриманні державою законодавства та постійній його зміні, припиненні державної підтримки у вигляді надання пільг та зменшенні податкового навантаження, блокуванні інноваційних проектів та фактичної відсутності бюджетного фінансування наукової сфери.

Ключові слова: науковий парк, інновації, дослідний парк, технологічний парк, інкубатор, вищий навчальний заклад, науковий центр.

Troshkina K. LEGAL REGULATION OF SCIENCE PARKS ACTIVITIES IN UKRAINE

The article is devoted to topical issues of legal regulation of science parks in Ukraine and the world. The study examined the essence of the concept of science park and the genesis of the development of legislation on the activities of science parks. The peculiarities of the types of science parks have been studied. The issue of regulating the activities of the science park as a subject of legal relations is detailed. The general tendencies of the international legal regulation of activity of science parks are defined.

The author came to the conclusion that science parks have proven their effectiveness and efficiency in the development, implementation and dissemination of modern innovative technologies, have played a significant role in raising the level of science in Ukraine, as well as in training highly qualified scientists. However, starting in the mid-2000s, almost all indicators of technology parks began to decline sharply. The main reason lies in the state's non-compliance with the law and its constant change, the termination of state support in the form of benefits and reduction of the tax burden, blocking of innovative projects and the actual lack of budget funding for science.

Key words: science park, innovations, research park, technology park, incubator, higher educational institution, research center.

Постановка проблеми. Інноваційний розвиток найбільш розвинених країн світу на сьогодні неможливо уявити без наукових парків. Наукові парки пропонують новітні технологічні ідеї, стимулюють містобудівний розвиток регіонів, стають візитівками країн та сприяють їх економічному розвитку.

Посилення наукових досліджень, технологічного розвитку та інновацій підкреслюється в стратегії ЄС 2020, запропонованій Європейською Комісією, як один із провідних способів створення економічного розвитку високих технологій разом із робочими місцями з високою доданою вартістю. Науково-технічні парки відіграють значну роль у передачі знань та технологій на ринок. Вони сприяють регіональному економічному розвитку та сприяють появі нових технологічних компаній [1].

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Серед вітчизняних науковців значну увагу питанням ролі наукових парків приділили А. Гальчинський, В.Геєць, В.Дергачов, Я. Жаліло, Н.Кухарська, Д.Лук'яненко, О.Мазур, Ю.Макогон, В. Семиноженко, Л.Федулова, О. Черноіванова, О.Чмир, В.Яковенко та інші. Однак, повного аналізу визначення наукового парку, типових ознак, класифікації цих структур та виявлення проблем, пов'язаних з їх розвитком на сьогодні немає. Слід відмітити, що недостатньо вивчено питання ефективності і значимості наукових парків для національної економіки, у тому числі для транзитивної економіки України.

Метою статті є аналіз теоретичних та нормативно-правових положень щодо наукових парків в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Одним із перших наукових парків у світі була Кремнієва долина (Силіконова долина) – це регіон у штаті Каліфорнія (США), який входить до міської агломерації та займає південну частину території затоки Сан-Франциско. Виникнення і розвиток цього технологічного центру пов'язаний з розташуванням провідних університетів на відстані, що становить менше години їзди, а також отриманням нових джерел фінансування нових компаній у великих містах [2, с. 142].

У кінці 70-х – на початку 80-х років минулого сторіччя наукові парки почали створюватись також на території Європейського континенту, для покращення відносин між науково-технічним сегментом та ринком, а так само для впровадження новітніх ідей для ефективного фінансування науковотехнічної діяльності. Найпершими були Дослідницький парк Університету Геріот-Ватт в Единбурзі; науковий парк Трінті-коледж у Кембриджі; ЛевенлаНев у Бельгії; Софія-Антиполіс у Ніцці і Зона наукових і технічних нововведень і виробництва у Греноблі. Такі парки копіювали початковий зразок наукового парку у США, винятковістю якого є існування єдиного засновника, а головним різновидом зайнятості – передача землі в оренду власникам наукомістких фірм [3, с. 132].

Наприклад, за визначенням Кембриджського університету (Великобританія): «Науковий парк являє собою групу виробничих наукомістких фірм або дослідницьких організацій, які розміщені неподалік від провідного дослідницького університету на ділянці землі з мінімально зміненим ландшафтом, і користуються вигодами від взаємодії із цим університетом. Науковий парк сприяє формуванню системи виробництв і прикладних досліджень, що відповідають за профілем джерелу науково-технічного прогресу й розташовані поруч з ним». Асоціація наукових парків Великобританії дає наступне визначення: «науковий парк - це організація, заснована на праві приватної власності, яка підтримує офіційні та робочі зв'язки з університетом, іншим вищим навчальним закладом або провідним науково-дослідним центром; вона створена для сприяння формуванню та розвитку наукомістких фірм та інших організацій, зазвичай розміщуються на певній території, і виконує функцію активного управління передачею технологій та знань в області бізнесу організаціям, розташованим на цій території» [4].

За термінологією ЮНЕСКО, дефініція науково-технічного парку охоплює будь-який клас високотехнологічних кластерів, а саме технополіс, науковий парк, кібер-парк, високотехнологічний (індустріальний) парк, інноваційний центр, науково-дослідний парк, дослідний парк університету, дослідницько-технологічний парк, науково-технологічний парк, наукове містечко, технопарк, технологічний інкубатор, регіональна інноваційна система, технополіс і технологічний бізнес-інкубатор [5]. Разом з тим, варто відмітити, що між цими поняттями існує значна відмінність, яку необхідно враховувати при загальному тлумаченні, а особливу увагу при формуванні національного законодавчого визначення та його закріпленні.

Як вказує у своєму дисертаційному дослідженні А.Митник, особливість наукових парків на

європейському континенті полягає у тому, що науковий парк має будинок, призначений для розміщення в ньому малих фірм. Наявність такого будинку сприяє формуванню малих і середніх компаній, що користуються колективними послугами [6, с.31].

Загальний директорат XIII Європейської комісії дає наступне визначення: «науковий парк, як правило, представляє собою територію, на якій реалізується проект розвитку і яка:

- знаходиться неподалік від одного або кількох вузів або науково-дослідних центрів (або підтримує робочі контакти з ними);
- має умови, сприятливі для організації нових наукомістких фірм та їх подальшого розвитку;
- активно сприяє передачі технологій з науково-дослідних інститутів у фірми і організації, розташовані на території наукового парку або в найближчому оточенні» [7].

В Україні в 2001 р. був прийнятий Закон України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», який став підґрунтям для правового регулювання діяльності наукових парків.

В 2006 р. прийнятий Закон України «Про науковий парк “Київська політехніка”» [8]. Цей Закон регулює економічні, правові, організаційні відносини, пов'язані зі створенням і функціонуванням наукового парку «Київська політехніка».

У подальшому, в 2009 р. прийнятий Закон України «Про наукові парки» [9], а в 2011 р. прийнятий новий Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [10], який замінив Закон від 16.01.2003 р. № 433-IV.

Окрім спеціального закону, науковий парк створюється та діє відповідно до Господарського та Цивільного кодексів України, законів України «Про вищу освіту», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», інших нормативно-правових актів.

Вітчизняне законодавство поряд із терміном «науковий парк» оперує і такими визначеннями, що покликані позначати зони із сприятливим інвестиційним кліматом, як: інвестиційний парк, індустріальний парк, технологічний парк тощо.

Відповідно до Закону України «Про індустріальні парки», індустріальний (промисловий) парк (далі – індустріальний парк) – визначена ініціатором створення індустріального парку відповідно до містобудівної документації облаштована відповідною інфраструктурою територія, в межах якої учасники індустріального парку можуть здійснювати господарську діяльність у сфері переробної промисловості, а також науково-дослідну діяльність, діяльність у сфері інформації і телекомунікацій на умовах, визначених цим Законом та договором про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку [11].

Разом із тим Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» містить таке визначення: «технологічний парк (технопарк) – юридична особа або група юридичних осіб (далі – учасники технологічного парку), що діють відповідно до договору про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів з метою створення організаційних засад виконання проектів технологічних парків із виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та забезпечення промислового випуску конкурентоспроможної на світовому ринку продукції». Зіставлення цих двох визначень дає змогу дійти низки невтішних висновків [12].

Аналіз зовні нібито різних термінів, дай підставу констатувати їх практичну синонімічність, оскільки ці два визначення практично не дають можливості провести розмежування понять «індустріальний парк» та «технологічний парк» за видами діяльності, які у них здійснюються. Адже, виходячи з визначень, і в технологічному, і в індустріальному парку здійснюються: а) науково-дослідна діяльність; б) виробниче впровадження результатів науково-дослідної діяльності; в) діяльність у сфері інформації і телекомунікацій (високих технологій); г) діяльність у сфері промислового виробництва.

Поняття «науковий парк», якому якраз доручається функція науково-дослідної діяльності та створення нових технологій, а також що наявні законопроекти оперують ще поняттям «інвестиційний парк», під яким слід розуміти частину території України, на якій встановлюються і діють спеціальний правовий режим підприємницької діяльності та порядок застосування і дії законодавства України.

У країнах із транзитивною економікою (Росії, Україні та інших пострадянських країнах) пропонуються терміни «технологічний парк» або «науково-технологічний парк».

Так, згідно з Законом України, прийнятим 16 червня 1999 року, технопарк визначається так: «технологічний парк - юридична особа або об'єднання на основі договору про спільну діяльність юридичних осіб (учасників), головним завданням яких є діяльність з виконання інвестиційних та інноваційних проектів, впровадження наукоємних розробок, високих технологій і виробництво конкурентоздатної на світових ринках продукції [7].

Найбільш повним визначенням, на погляд автора, є визначення, сформульоване у Міжвузівській науково-технічній програмі «Технопарки та інновації». Технопарк - це організація, що є юридичною особою або виконуюча за дорученням правомочності юридичної особи, що має тісні зв'язки з одним або кількома вищими навчальними закладами та / або науковими центрами, промисловими підприємствами, регіональними та місцевими органами влади та управління і здійснює діяльність, щодо формування сучасної інноваційного середовища з метою підтримки інноваційного підприємництва шляхом створення матеріально-технічної, соціально-культурної, сервісної, фінансової та іншої бази для ефективного

становлення, розвитку, підтримки і підготовки до самостійної діяльності малих і середніх інноваційних підприємств, комерційного освоєння наукових знань, винаходів, ноу-хау і наукомістких технологій та передачу на ринок науково-технічної продукції з метою задоволення потреби в цій продукції регіону та країни» [13].

Останнє з наведених вище визначень інтегрує ознаки наукових парків, висунуті у всіх попередніх визначеннях. У той же час, в даному визначенні підкреслюється, що однією з головних особливостей технопарку є формування їм середовища, в якому на практиці реалізуються основні ланки інноваційного циклу створення нововведень, тобто технопарк виконує функцію структури, що сполучає наукові дослідження, інноваційну діяльність і ринок нововведень у науково-технічній сфері.

Проаналізувавши перелічені визначення, можна виділити загальні для всіх наведених характеристик наукових парків ключові критерії: зв'язок, з одного боку, з вузом, державним науковим центром, науковими організаціями, а з іншого боку - з промисловими підприємствами; підтримка малих і середніх наукомістких фірм; передача технологій і обмін знаннями; виробництво і комерційне освоєння нової продукції.

Перелік наукових парків, який міститься на офіційному сайті Міністерства освіти і науки України, станом на квітень 2021 року налічує їх 36 [14].

Стаття 1 Закону України «Про наукові парки» в якості мети створення наукових парків зазначає «організацію, координацію та контроль процесу розроблення та виконання проектів наукового парку» [9]. Конкретизація мети їх створення визначена у ст. 3 цього ж Закону, відповідно до якої вони створюються з метою розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності у вищому навчальному закладі та/або науковій установі, ефективного та раціонального використання наявного наукового потенціалу, матеріально-технічної бази для комерціалізації результатів наукових досліджень і їх впровадження на вітчизняному та закордонному ринках. Таке формулювання мети діяльності наукових парків свідчить, перш за все, про їх соціальну спрямованість.

Основні функції наукового парку зумовлені метою та завданням їх створення й включають: «створення нових видів інноваційного продукту, здійснення заходів щодо їх комерціалізації, організацію та забезпечення виробництва наукоємної, конкурентоспроможної на внутрішніх і зовнішніх ринках інноваційної продукції; інформаційно-методичне, правове та консалтингове забезпечення засновників і партнерів наукового парку, надання патентно-ліцензійної допомоги; залучення студентів, випускників, аспірантів, науковців та працівників вищого навчального закладу та/або наукової установи до розроблення і виконання проектів наукового парку; сприяння розвитку та підтримка малого інноваційного підприємництва; організацію підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів, необхідних для розроблення і реалізації проектів наукового парку; залучення і використання у своїй діяльності ризикового (венчурного) капіталу, підтримка наукоємного виробництва; захист та представництво інтересів засновників і партнерів наукового парку в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, а також у відносинах з іншими суб'єктами господарювання під час організації та виконання проектів наукового парку в межах, визначених установчими документами наукового парку; розвиток міжнародного і вітчизняного співробітництва у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, сприяння залученню іноземних інвестицій; виконання інших функцій, не заборонених законодавством України» [9].

Отже, як вбачається, відповідно до статті 4 Закону України «Про наукові парки» до функцій наукового парку віднесено забезпечення виробництва наукоємної, конкурентоспроможної на внутрішніх і зовнішніх ринках інноваційної продукції [9]. Тобто це означає, що науковий парк може бути як організатором, так і виконавцем проекту. Очевидно, ці положення вимагають приведення їх у відповідність, для створення нових видів інноваційного продукту, здійснення заходів щодо їх комерціалізації, організації та забезпечення виробництва наукоємної, конкурентоспроможної на внутрішніх і зовнішніх ринках інноваційної продукції, шляхом усунення певної суперечливості положень статей 2 та 4 Закону України «Про наукові парки».

Отже, на основі проведеного аналізу можна зробити висновок, що визначення поняття наукового парку в Законі України «Про наукові парки» є вдалим із позицій цивільно-правового регулювання, однак потребує певних змін у контексті деталізації питання стосовно ініціаторів створення наукового парку, що буде обґрунтовано у подальших розділах. Відповідно, пропонується наступне уточнення закріпленого легального визначення наукового парку: науковий парк – юридична особа, що створюється з ініціативи вищого навчального закладу та/або наукової установи та/або партнеру наукового парку шляхом об'єднання внесків засновників для організації, координації, контролю процесу розроблення і виконання проектів наукового парку від створення до комерціалізації.

Позиція законодавця щодо відсутності конкретизації організаційно-правових форм наукового парку в Законі України «Про наукові парки» є обґрунтованою, оскільки це питання вирішено посиленням на Цивільний кодекс України. Тож не має сенсу дублювати правові норми, оскільки організаційно-правова форма наукового парку як юридичної особи приватного права регламентується Цивільним кодексом України та субсидіарним законодавством.

Основною метою діяльності наукових парків є перетворення інновації в реальний конкурентоспроможний товар, її комерціалізація шляхом інтеграції освіти, науки та виробництва в єдину

цілісну систему.

Висновки. Отже, наукові парки довели свою дієвість та ефективність у розробці, впровадженні та розповсюдженні сучасних інноваційних технологій, зіграли визначну роль у підвищенні рівня науки в Україні, а також у підготовці висококваліфікованих наукових кадрів. Проте починаючи із середини 2000-х рр. практично всі показники діяльності технопарків почали стрімко падати. Головна причина криється в недотриманні державою законодавства та постійній його зміні, припиненні державної підтримки у вигляді надання пільг та зменшенні податкового навантаження, блокуванні інноваційних проєктів та фактичної відсутності бюджетного фінансування наукової сфери.

Успіх наукових парків та інкубаторів залежить від того, наскільки ефективно країна розробила правову схему, коли це питання буде вирішено, воно стане привабливішим для іноземних інвесторів. Інша справа - наскільки ефективно вони створюють середовище, сприятливе для розвитку бізнесу. Державна політика та правові положення можуть суттєво сприяти в цьому напрямку шляхом: спрощення регуляторної системи для полегшення витрат на реєстрацію та часу для започаткування бізнесу; заохочення створення гнучких механізмів фінансування, включаючи фонди венчурного капіталу, схеми гарантій позик тощо; надання податкових стимулів для корпоративних та кооперативних досліджень та створення підприємств; посилити правову систему захисту прав бізнесу та інтелектуальної власності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Europe 2020. A strategy for smart sustainable and inclusive growth. European Commission. 2010. URL: http://ec.europa.eu/europe2020/index_en.htm
2. Луцків О.М. Виробничий потенціал регіону: інноваційний вимір : монографія / НАН України ; Ін-т регіональних дослід. К., 2008. 242 с.
3. Андриянов В. Научные парки. Юго-восточный вариант. *Внешняя торговля*. 1990. № 9. С.132 – 135.
4. Мазур О. А. Технологічні парки. Світовий та український досвід. К. : Прок-бізнес, 2009. 70 с.
5. Science Park Definition. UNESCO. URL: <http://www.unesco.org/new/en/natural-sciences/science-technology/university-industry-partnerships/science-and-technology-park-governance/concept-and-definition/>
6. Митник А. К. Науковий парк як суб'єкт правовідносин інтелектуальної власності: дис. канд. юр. наук: 12.00.03. К., 2018. 260 с.
7. Геєць В.М., Семиноженко В.П. Інноваційні перспективи України. К: Знання України. 2006. 336 с.
8. Про науковий парк "Київська політехніка": Закон України від 22.12.2006 в редакції 05.12.2012 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/523-16>
9. Про наукові парки: Закон України від 25.06.2009 в редакції від 05.12.2012 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17>
10. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 08.09.2011 в редакції від 05.12.2012 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>
11. Про індустріальні парки: Закон України від 21.06.2012 в редакції від 20.12.2015 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5018-17>
12. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 16.07.1999 в редакції від 05.12.2012 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14>
13. Акт про створення та управління науковими парками від 6.06.2018 <https://law.moj.gov.tw/ENG/LawClass/LawAll.aspx?pcode=H0160004>
14. Перелік наукових парків, яким Міністерство освіти і науки України погодило рішення про створення URL: <https://mon.gov.ua/ua/nauka/innovacijna-diyalnist-ta-transfer-tehnologij/naukovi-parki>

REFERENCES:

1. Europe 2020. A strategy for smart sustainable and inclusive growth. (2010). [Europe 2020. A strategy for smart sustainable and inclusive growth. European Commission]. European Commission. 2010. Retrieved from: http://ec.europa.eu/europe2020/index_en.htm [in Ukrainian].
2. Lutskevych, O.M. (2008). Vyrobnychyi potentsial rehionu: innovatsiyniy vymir : monohrafiia. [Production potential of the region: innovative dimension: monograph]. Kyiv: NAN Ukrainy [in Ukrainian].
3. Andriyanov, V. (1990). Nauchnye parky. Yugo-vostochniy varyant. [Science parks. Southeastern version]. *Vneshniaia torhovlia*, 9, 132 – 135. [in Ukrainian].
4. Mazur, O. A. (2009). Tekhnolohichni parky. Svitoviy ta ukraïnskyi dosvid. [Technology parks. World and Ukrainian experience]. K. : Prok-byznes [in Ukrainian].
5. Science Park Definition. [Science Park Definition]. UNESCO. Retrieved from: <http://www.unesco.org/new/en/natural-sciences/science-technology/university-industry-partnerships/science-and-technology-park-governance/concept-and-definition> [in Ukrainian].
6. Mytnyk, A. K. (2018). Naukovyi park yak subiekt pravovidnosyn intelektualnoi vlasnosti. [Science park as a subject of intellectual property relations]. Candidate's thesis. Kyiv [in Ukrainian].
7. Heiets, V.M., & Semynozhenko, V.P. (2006). Innovatsiini perspektyvy Ukrainy. [Innovative prospects of Ukraine. K: Knowledge of Ukraine]. K: Znannia Ukrainy [in Ukrainian].
8. Pro naukovyi park "Kyivska politekhnika". (2006, December 22). [About the science park "Kyiv Polytechnic"]. Zakon Ukrainy. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/523-16> [in Ukrainian].
9. Pro naukovyi parky. (2009, June 25). [On science parks]. Zakon Ukrainy. Retrieved from:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17> [in Ukrainian].

10. Pro priorytetni napriamy innovatsiinoi diialnosti v Ukraini. (2011, September 08). [On priority areas of innovation in Ukraine]. Zakon Ukrainy. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17> [in Ukrainian].

11. Pro industrialni parky. (2012, June 21). [On industrial parks]. Zakon Ukrainy. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5018-17> [in Ukrainian].

12. Pro spetsialnyi rezhym innovatsiinoi diialnosti tekhnolohichnykh parkiv. (1999, July 16). [About the special mode of innovative activity of technology parks]. Zakon Ukrainy. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14> [in Ukrainian].

13. Akt pro stvorennia ta upravlinnia naukovymy parkamy. (2018). [Act on the creation and management of science parks]. Retrieved from: <https://law.moj.gov.tw/ENG/LawClass/LawAll.aspx?pcode=H0160004> [in Ukrainian].

14. Perelik naukovykh parkiv, yakym Ministerstvo osvity i nauky Ukrainy pohodylo rishennia pro stvorennia. [List of science parks to which the Ministry of Education and Science of Ukraine]. Retrieved from: <http://mon.gov.ua/activity/innovacijna-diyalnist-ta-transfer-texnologij/naukovi-parki/pro-naukovi-parki.html> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 18.04.2021